

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.775 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 september 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en is geboren te Lahore op 14 februari 1990.

Op 7 juli 2006 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 30 oktober 2006 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag van verzoeker ontvankelijk.

Op 16 oktober 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 16 oktober 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 februari 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 7868 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 29 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 29 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 augustus 2008 dient verzoeker een aanvulling in op voornoemde aanvraag van 29 juli 2008.

Op 11 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Dat de aanvragen, evenmin de aanvulling van 05/08/2008, geen afschrift toevoegen van de identiteitskaart of het paspoort. Dat de aanvraag ingediend op 01/08/2008 verwijst naar een afschrift van de geboorteakte, doch dat een geboorteakte geen identiteitskaart is of paspoort noch een gelijkwaardige waarde bezit. Dat de aanvraag ingediend op 30/07/2008 naar dit document verwijst als ‘identiteitskaart’. Dat we weten uit het arrest met nummer 7868 gedateerd 26/02/2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 16/10/2007 dat het bewuste document wel degelijk een identiteitskaart voor minderjarigen betreft, maar dat hieruit ook blijkt dat de betrokkene van dit document geen origineel bezit doch enkel een kopie, waarbij de RvV ook opmerkt dat een kopie onmogelijk te authenticeren valt en erg makkelijk te vervalsen is.

Dat artikel 7, § 1, eerste lid van het K.B. van 17/05/2007 als ontvankelijkheidsvoorwaarde enkel oplegt een afschrift van het identiteitsbewijs voor te leggen, doch dat uit de betreffende regelgeving voldoende blijkt dat de betrokkene wel in bezit dient te zijn van het originele document. Zo stelt artikel 9ter van toepassing te zijn op de in België verblijvende vreemdeling die in bezit is van een identiteitsdocument (m.n. het originele stuk) én punt D. van de Omzendbrief van 21/06/2007 betreffende de wetswijzigingen van 15/09/2006 stelt uitdrukkelijk dat een attest van immatriculatie in kader van artikel 9ter enkel afgeleverd kan worden indien bij de daaraan voorafgaande woonstcontrole gebleken is dat de verzoeker zijn originele identiteitsbewijs kan tonen.

Dat de kopie welke betrokkene in bezit heeft derhalve onmogelijk kan leiden tot een ontvankelijke beslissing.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan instructie gegeven op 13/03/2008, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 7, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoeker stelt dat hij de Pakistaanse nationaliteit heeft en reeds sinds juli 2006 in België is en sinds die periode in behandeling is bij een kinderpsycholoog en psychiater verbonden aan vzw Solentra-UZ Jette in het kader van PSS en ernstige depressieve stoornis. Hij vervolgt dat hij geen enkel veilig opvangnet in Pakistan heeft en bij een eventuele terugkeer er geen garantie is op basisveiligheid en stabiliteit en de kans bestaat op suïcidale pogingen.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de medische redenen. Hij stelt dat hij lijdt aan PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) en depressieve stoornis en in België behandeling dient te volgen. Dat zoals de arts attesteert, hij niet kan rekenen op basisveiligheid en stabiliteit bij zijn terugkeer en er zelfs gevreesd wordt voor suïcidale pogingen. Dat hij geen enkele garantie heeft op een veilig opvangnetwerk van familie gezien zijn ouders verdwenen zijn, zijn andere familie hem verstoten heeft en dit nochtans essentiële elementen zijn bij de behandeling van zijn aandoening. Dat hij de behandeling niet volledig kan genieten in zijn land van herkomst.

Verzoeker vervolgt dat hij tevens verwijst naar de nodige stappen die werden ondernomen teneinde zijn identiteit afdoende te bewijzen. Dat de gemachtigde van de minister nagelaten heeft een degelijk onderzoek in te stellen naar de mogelijkheid om via de ambassade van Pakistan aan een reisdocument te geraken. Dat immers deze pogingen werden ondernomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en er blijkbaar geen reisdocument kon worden afgeleverd. Dat daarenboven de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gesteld heeft niet te twijfelen aan de identiteit en afkomst van verzoeker. Eveneens werpt verzoeker op dat hij nooit een origineel identiteitsdocument in zijn bezit heeft gehad, dat dit hoogstwaarschijnlijk door zijn ouders werd bijgehouden. Hij stelt ook dat toen besloten werd dat hij Pakistan diende te verlaten, er geen origineel document werd meegegeven, dat hij op dat ogenblik minderjarig was en van niet beter wist. Verzoeker voert aan dat hij terug in contact wou komen met zijn familie en ouders via zijn neef maar deze niet wou meewerken, dat hierdoor alle contacten verbroken werden en er geen kans bestaat dat de familie eventueel de nodige originele documenten kunnen bezorgen. Verzoeker stelt dan ook dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde zijn identiteit te bewijzen.

Verzoeker concludeert dat in dit opzicht de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

In een tweede onderdeel van het enig middel stelt verzoeker dat hij zich bewust is van het feit dat hij enkel een kopie van zijn identiteitskaart heeft voorgelegd, dat dit echter niet wegneemt dat:

- *hij in Pakistan zelf niet in het bezit was van het originele document omdat het waarschijnlijk door zijn ouders werd bijgehouden*
- *zijn oom besliste hem te verstoten en naar Europa te sturen omdat hij de familie in gevaar had gebracht, dat hij toen minderjarig was en niet wist dat hij een origineel document diende mee te brengen. Dat zijn oom een kopie meegaf*
- *hij via het Rode Kruis heeft geprobeerd het contact met zijn familie te herstellen, dat zijn neef heeft laten weten dat hij niet verder wenst mee te werken omdat hij vreest voor zijn eigen leven gezien de problemen die verzoeker in Pakistan kende en dat verzoeker aldus via zijn familie niet aan een identiteitsdocument kan raken*
- *de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nooit getwijfeld heeft aan de identiteit en afkomst van verzoeker*
- *de Dienst Vreemdelingenzaken geprobeerd heeft verzoeker gedwongen te repatriëren en er niet in slaagde via de ambassade een reisdocument te bekomen*

Verzoeker vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd met een geldigheidstermijn van één maand om hem de kans te bieden een verzoekschrift 9ter in te dienen, dat diezelfde dienst deze aanvraag weigert, wat niet te rijmen valt met elkaar.

Verzoeker is van mening dat de weigering van verblijf uiteraard de ernst van verzoekers medische problemen niet wegneemt, namelijk:

- *hij lijdt aan een ernstige depressieve stoornis en PTSS*
- *de behandeling is noodzakelijk*
- *behandeling in zijn land van herkomst is volledig niet mogelijk, er bestaat geen kans op een veilig opvangnetwerk van familie, geen veiligheid en stabiliteit, er kan geen mantelzorg georganiseerd worden wat noodzakelijk is voor de behandeling gezien de beperkte mobiliteit van verzoeker.*

Verzoeker concludeert dan ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee rekening diende te houden en dat gezien hij wel degelijk lijdt aan PTSS en ernstige depressieve stoornis en dat mantelzorg ontoereikend is in het land van herkomst en er geen voldoende onderzoek werd gesteld naar de toegankelijkheid en financiële voorwaarden voor behandeling in het land van herkomst, de motivering gebrekkig is en er wel degelijk een schending is van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet (de Raad vermoedt dat verzoeker doelt op een schending van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet). Dat door na te laten dit te onderzoeken, de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig handelde.

In een derde onderdeel van het enig middel stelt verzoeker dat, indien er geen schending zou zijn van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet (de Raad vermoedt dat verzoeker doelt op een schending van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet), er zeker een schending is van artikel 7 van het KB van 17 mei 2007. Verzoeker argumenteert dat de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft de ondernomen stappen door verzoeker en deze ondernomen door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, in het kader van bewijs van identiteit in overweging te nemen. De ondernomen stappen zijn dat:

- *hij in Pakistan zelf niet in het bezit was van het originele document omdat het waarschijnlijk door zijn ouders werd bijgehouden*

- *zijn oom besliste hem te verstoten en naar Europa te sturen omdat hij de familie in gevaar had gebracht, dat hij toen minderjarig was en niet wist dat hij een origineel document diende mee te brengen. Dat zijn oom een kopie meegaf*
- *hij via het Rode Kruis heeft geprobeerd het contact met zijn familie te herstellen, dat zijn neef heeft laten weten dat hij niet verder wenst mee te werken omdat hij vreest voor zijn eigen leven gezien de problemen die verzoeker in Pakistan kende en dat verzoeker aldus via zijn familie niet aan een identiteitsdocument kan raken*
- *de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nooit getwijfeld heeft aan de identiteit en afkomst van verzoeker*
- *de Dienst Vreemdelingenzaken geprobeerd heeft verzoeker gedwongen te repatriëren en er niet in slaagde via de ambassade een reisdocument te bekomen*

Dat ook de toegankelijkheid en financiële voorwaarden voor de behandeling onvoldoende of niet onderzocht werden.

In een vierde en laatste onderdeel van het enig middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet alleen impliceert dat een verblijfsmachtiging wordt geweigerd, doch ook dat het recht op steunverlening ontzegd wordt en dat derhalve de levensnoodzakelijke behandeling wordt stopgezet. Dat de gezondheid van verzoeker evident meer impliceert dan enkel dringende medische hulpverlening, dat in dit opzicht kan waargenomen worden dat de aanvraag wel degelijk ontvankelijk diende verklaard te worden, dat hij aldus belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat verzoeker zich in het vierde onderdeel van het enig middel beperkt tot de uiteenzetting van zijn belang bij het onderhavig beroep. Verzoekers belang bij de procedure betreft een ontvankelijkheidsgrond voor het indienen van een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers belang bij de onderhavige procedure wordt geenszins betwist zodoende dat de vordering ontvankelijk is en het belang in het onderzoek ten gronde niet ter discussie staat. Aldus kan de argumentatie weergegeven in het vierde onderdeel van het enig middel niet dienstig aangevoerd worden in het onderzoek van de grond van de zaak.

De andere onderdelen kunnen als volgt samengevat worden:

- *In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de medische redenen en verwijst hij naar de nodige stappen die werden ondernomen teneinde zijn identiteit afdoende te bewijzen. Daaruit leidt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM af.*
- *In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij zich ervan bewust is dat hij enkel een kopie heeft voorgelegd en geeft vervolgens ‘verschoningsgronden’ voor het niet aanwezig zijn van een origineel identiteitdocument of tracht de onmogelijkheid tot het verkrijgen aan te tonen. Hij meent dat rekening diende gehouden te worden met zijn medische problemen en de mogelijkheid van behandeling in zijn land van herkomst. En stelt dat de aflevering van een bevel met een termijn van een maand om hem de kans te geven een aanvraag op grond van artikel 9ter in te dienen niet te rijmen valt met de weigering van voornoemde aanvraag.*
- *In een derde onderdeel argumenteert verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft de ondernomen stappen door verzoeker en deze ondernomen door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, in het kader van bewijs van identiteit, in overweging te nemen. Dat ook de toegankelijkheid en financiële voorwaarden voor de behandeling onvoldoende of niet onderzocht werden, dat er aldus een schending is van artikel 7 van het KB van 17 mei 2007.*

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Voor een aanvraag op basis van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker te voldoen aan twee cumulatieve voorwaarden. Ten eerste moet, volgens artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, verzoeker beschikken over identiteitsdocumenten.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 bepaalt:

"§1; De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvrager niet beschikt over een identiteitsdocument, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

" De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Dat de aanvragen, evenmin de aanvulling van 05/08/2008, geen afschrift toevoegen van de identiteitskaart of het paspoort. Dat de aanvraag ingediend op 01/08/2008 verwijst naar een afschrift van de geboorteakte, doch dat een geboorteakte geen identiteitskaart is of paspoort noch een gelijkwaardige waarde bezit. Dat de aanvraag ingediend op 30/07/2008 naar dit document verwijst als 'identiteitskaart'. Dat we weten uit het arrest met nummer 7868 gedateerd 26/02/2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 16/10/2007 dat het bewuste document wel degelijk een identiteitskaart voor minderjarigen betreft, maar dat hieruit ook blijkt dat de betrokkene van dit document geen origineel bezit doch enkel een kopie, waarbij de RvV ook opmerkt dat een kopie onmogelijk te authenticiseren valt en erg makkelijk te vervalsen is. Dat artikel 7, § 1, eerste lid van het K.B. van 17/05/2007 als ontvankelijkheidsvoorwaarde enkel oplegt een afschrift van het identiteitsbewijs voor te leggen, doch dat uit de betreffende regelgeving voldoende blijkt dat de betrokkene wel in bezit dient te zijn van het originele document. Zo stelt artikel 9ter van toepassing te zijn op de in België verblijvende vreemdeling die in bezit is van een identiteitsdocument (m.n. het originele stuk) én punt D. van de Omzendbrief van 21/06/2007 betreffende de wetswijzigingen van 15/09/2006 stelt uitdrukkelijk dat een attest van immatriculatie in kader van artikel 9ter enkel afgeleverd kan worden indien bij de daaraan voorafgaande woonstcontrole gebleken is dat de verzoeker zijn originele identiteitsbewijs kan tonen. Dat de kopie welke betrokkene in bezit heeft derhalve onmogelijk kan leiden tot een ontvankelijke beslissing."

Het is dus inderdaad zo dat verzoeker, alhoewel hij bij de aanvraag slechts een kopie dient voor te leggen, dient te beschikken over een identiteitsdocument. Verzoeker betwist niet dat hij niet over een origineel identiteitsdocument beschikt. Aldus diende verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een uiteenzetting te geven aangaande de onmogelijkheid om in België identiteitsdocumenten te verkrijgen.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 29 juli 2008 en de aanvulling erop van 5 augustus 2008, blijkt dat verzoeker naast niet-identiteitgerelateerde documenten, een kopie van zijn geboorteakte voorlegde en aangaande het 'identiteitsdocument' stelde wat volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Op straffe van onontvankelijkheid dient verzoeker een identiteitsdocument of nationaal paspoort voor te leggen. Deze verplichting geldt niet voor asielzoekers wiens asielprocedure nog in behandeling is door het CGVS of de RvV. Indien er een toelaatbaar cassatieberoep ingediend is tegen een afgewezen asielprocedure, geldt deze verplichting ook niet.

Verzoeker legt in deze een kopie van zijn geboorteakte voor."

In de overige onderdelen van verzoekers aanvraag en aanvulling hierop, is echter niets terug te vinden aangaande het identiteitsdocument.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker zich niet vergist heeft over de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende de noodzaak van het beschikken over een identiteitsdocument. Uit voorgaande blijkt eveneens dat verzoeker geenszins een reden opgeeft aangaande de onmogelijkheid tot het verkrijgen van een origineel identiteitsdocument in België.

Van het bestuur kan niet worden verwacht dat zij de mogelijke redenen voor voornoemde onmogelijkheid deduceert uit de aanvraag en de stukkenbundel, nu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt dat de vreemdeling zelf moet 'aantonen' waarom hij in de onmogelijkheid is om identiteitsstukken in België te verwerven.

Gezien verzoeker dus geen reden opgaf voor de onmogelijkheid identiteitsdocumenten in België te verkrijgen, volstond de verwerende partij in de bestreden beslissing met de vaststelling dat verzoeker een origineel van zijn identiteitsdocument dient te bezitten en dat de kopie welke betrokkene in bezit heeft derhalve onmogelijk kan leiden tot een ontvankelijke beslissing.

De toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat gepaard met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel de aanvraag van de vreemdeling, wiens effectieve verblijfplaats is in de gemeente alwaar hij zijn aanvraag heeft ingediend en een identiteitsdocument heeft ingediend, hetzij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België heeft aangetoond, wordt ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische attesten aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Gelet op wat reeds werd gesteld, werd verzoekers aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Vermits niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan dienen de voorwaarden betreffende de gegrondheid van de aanvraag niet nader onderzocht te worden. De bestreden beslissing werd geheel terecht in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 7, §1, 1° van het KB van 17 mei 2007 genomen.

Waar verzoeker in een eerste onderdeel van zijn middel aanhaalt dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde zijn identiteit te bewijzen, wijst de Raad op wat dienaangaande reeds gesteld werd. Verzoeker liet zelf na om in zijn aanvraag of in zijn aanvulling een reden te geven omtrent de onmogelijkheid tot het verkrijgen van identiteitdocumenten in België, zodat van het bestuur niet verwacht kan worden dat zij de mogelijke redenen voor voornoemde onmogelijkheid deduceert uit de aanvraag en de stukkenbundel, nu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt dat de vreemdeling zelf moet 'aantonen' waarom hij in de onmogelijkheid is om identiteitsstukken in België te verwerven. Het feit dat verzoeker deze redenen poogt uiteen te zetten in zijn inleidend verzoekschrift, doet geen afbreuk aan voormelde stelling, nu met deze a posteriori uiteenzetting geen rekening kon gehouden worden op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verder nog stelt dat hij niet in de mogelijkheid is terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van medische redenen, dat hij de behandeling niet volledig kan genieten in zijn land van herkomst, meent de Raad dat verzoeker hier beoogt een schending aan te voeren van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Er dient op te worden gewezen dat verzoeker aangaande de terugkeer in casu enkel aanvoert dat hij niet kan terugkeren omwille van medische redenen, dat hij niet kan rekenen op basisveiligheid en stabiliteit volgens de arts en er gevreesd wordt voor suïcidale pogingen, dat

hij geen garantie heeft op een opvangnetwerk en dit essentiële elementen zijn bij de behandeling.

In het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2006-2007*, nr. 2478/001, p. 35).

Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Bovendien kan uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, niet afgeleid worden dat er geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan genomen worden of aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden wanneer die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag of van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling bovendien om een nieuwe aanvraag in te dienen rekening houdend met de motieven van de huidige bestreden beslissing of een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij zich ervan bewust is dat hij enkel een kopie heeft voorgelegd en geeft vervolgens 'verschoningsgronden' voor het niet aanwezig zijn van een origineel identiteitsdocument of tracht de onmogelijkheid tot het verkrijgen aan te tonen.

De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker deze 'verschoningsgronden' diende aan te geven in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze redenen worden pas nu ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift uiteengezet, zodat de gemachtigde van de minister er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aangaande verzoekers kritiek dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem een bevel afleverde met de geldigheidstermijn van één maand om hem de kans te geven een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, dat diezelfde dienst de aanvraag afwijst en dit niet te rijmen valt, wijst de Raad op wat volgt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker een blote bewering uit waar hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem een bevel afleverde met de geldigheidstermijn van één maand om hem de kans te geven een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Geen enkel stuk uit het administratief dossier ondersteunt de bewering van verzoeker. Bovendien houdt het feit dat verzoeker de mogelijkheid krijgt een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, niet ipso facto in dat verzoeker zonder meer zal gemachtigd worden tot verblijf. De aanvraag dient onderzocht te worden. Indien, zoals in casu het geval is, een ontvankelijkheidsvoorwaarde niet voldaan werd, is het logisch (en dus wel te rijmen) dat verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Waar verzoeker meent dat rekening diende gehouden te worden met zijn medische problemen en de mogelijkheid van behandeling in zijn land van herkomst, wijst de Raad er opnieuw op dat deze elementen slechts het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek op voorwaarde dat de aanvraag ontvankelijk is, wat in casu niet het geval is. Gezien de onontvankelijkheid van de aanvraag, diende deze niet ten gronde onderzocht te worden en diende men geen onderzoek te verrichten naar de medische problemen van verzoeker en de mogelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Verzoeker maakt niet aannemelijk als zou de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld hebben.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een derde onderdeel argumenteert verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft de ondernomen stappen door verzoeker en deze ondernomen door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, in het kader van bewijs van identiteit, in overweging te nemen. Dat ook de toegankelijkheid en financiële voorwaarden voor de behandeling onvoldoende of niet onderzocht werden, dat er aldus een schending is van artikel 7 van het KB van 17 mei 2007.

Aangaande het onderzoeken van de door verzoeker ondernomen stappen in het kader van bewijs van identiteit, wijst de Raad op wat dienaangaande reeds gesteld werd. Ook aangaande het niet of onvoldoende onderzoeken van de toegankelijkheid en financiële voorwaarden voor de behandeling wijst de Raad opnieuw op het feit dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard waardoor deze niet ten gronde diende onderzocht te worden en waardoor het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij geen onderzoek verrichtte naar de toegankelijkheid en financiële voorwaarden voor de behandeling.

Een schending van artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.